

GEZONDE(N) MENSEN

‘Ik wens jullie vrede! Zoals de Vader mij heeft uitgezonden, zo zend ik jullie uit’. (Joh. 20:21) Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u’ (14:27).

‘Na een hartinfarct ‘

Ik ben vandaag een witte vlinder
 ik fladder zomaar in de zon
 de tuin vol bloemen, hier en ginder
 mijn bed was maanden mijn cocon
 daarvoor **was** ik een dwaze rups ik had het druk en at me dik
 mijn leven had meer downs dan UPS
 mijn hart gaf plotseling een tik

ik ben zo blij dat ik nog leef
 en spreid verrast mijn vleugels uit
 de wereld lijkt opeens zo wijd
 toch is er iets dat mij bedrukt
 mijn liefste kind wordt ook een rups
 het staat in 't teken van de tijd.

J. van de Wetering

Het gebeurt, dagelijks dat mensen plotseling ontdekken dat ze een hart hebben. Op een willekeurige dag doen ze de bittere ontdekking dat we met onze levensstijl ons hart verwaarloosd hebben. Over gezonde en gezonden mensen gaat het vanmorgen. Gezond - wat is dat eigenlijk?

Dat ik individueel zonder klachten door het leven ga? Maar bij wie vandaag niets mankeert, kan morgen een dodelijke ziekte ontdekt worden. De bijbelse ‘heelheid’ gaat dieper en is omvattender dan afwezigheid van ziekte of pijn. Het is de ‘sjaloom, de vrede waarvan de profeten getuigen. Innerlijk en uiterlijk wel bevinden.

In onze samenleving gooit het welzijn geen hoge ogen: dat ondervinden werkers in de GGZ, daklozen, kinderen die geen muzikles meer krijgen.

Maar in de Schrift wordt ons een God geopenbaard die in ons hart is geïnteresseerd. In de Avondmaalsliturgie klinken van oudsher de woorden: De harten omhoog! Sursum Corda. En wij - waar zitten we met ons hart? – wat zeggen we als we antwoorden: ‘Wij zijn met ons hart bij de Heer’. Zijn we dwaze rupsen die ons dik eten aan alles wat het leven te bieden heeft, of zoeken we de ‘dingen die boven zijn?’

Het is een vreemde paradox dat menige zieke en gehandicapte ‘gezonder’ is dan zij die fluitend door het leven gaan. Wie uit eigen ervaring weet wat lijden en nood is, realiseert zich pas goed hoe betrekkelijk materiële voorspoed is. Vanuit hun eigen, onderliggende positie zijn hun ogen open gegaan voor anderen die lijden of voor wie deuren niet open gaan.

Op de avond van de eerste Paasdag komt Jezus, die de onderliggende was, binnen bij de discipelen. Hij laat de wonden zien in zijn handen. Als God het leven vernieuwt, wordt de herinnering aan het lijden niet teniet gedaan. De Opgestane is geen andere

dan de Lijdende Knecht. De mensenzoon die in het lijden en verdriet van mensen is binnengegaan. Als Jezus de man heeft bevrijd die door onreine geesten werd gekweld - 'Banden van de dood hadden mij omvangen! (Psalm 116) - dan wil deze man Jezus volgen. Maar Jezus zegt nee; ga naar uw huis, naar de uwen en vertel wat God in Zijn grote ontferming aan u gedaan heeft.

Gezond gemaakt wordt hij gezonden! Terug naar de zijnen; daar moet hij van Gods barmhartigheid getuigen. De allereerste vraag is niet of wij het onmogelijke willen doen. Ga naar de uwen - je eigen kinderen, je eigen bureu.

En met dat *gezonden zijn* hebben wij het moeilijk. De discipelen die, op de dag van het vreugdebericht, achter gesloten deuren bij elkaar schuilden, houden ons een spiegel voor. De boodschap van Pasen is zó oninpasbaar, staat zo haaks op de werkelijkheid van elke dag, dat we makkelijker in de kerk bij elkaar schuilen. Hoe moeten wij aan wie buiten zijn duidelijk maken dat Jezus de verhoogde is ~ dat de verliezer gewonnen heeft en winnen zal?

En dan: Jezus kwam en stond in hun midden!

Hij vindt, ons, met onze vragen, onze twijfels en halfheden. En Hij zegt: 'Ik wens jullie vrede'. 'Vrede', dat is hier méér dan een wens, het is deze nieuwe mens. De vrede is meer dan een gevoel; de vrede is met handen te tasten. Om die vrede, om de handtastelijkheid van de belofte der profeten ging het Thomas. Niet een 'ongelovige', maar juist iemand die hartstochtelijk graag geloven wil. Daarom is hij er niet bij op deze eerste paasdag. Als de leerlingen later enthousiast vertellend dat ze de Heer gezien hebben, dan is hij sceptisch. Mensen zien zo veel. Was het geen dagdroom, de wens als vader der gedachte? Thomas kan pas geloven als hij het teken der spijkers zien en tasten kan. Voor Thomas moet opstanding betekenen dat het lijden getransformeerd wordt, dat de werkelijkheid van de nieuwe schepping de oude niet af schrijft of passeert, maar vervult, voltooit, en transformeert! Dat de vrede Gods alles vervullen zal op deze aarde.

Wel, die vrede baant zich een weg in onze werkelijkheid. Jezus is onze vrede: dat wil zeggen, brood voor de schare, genezing voor de zieken. Terugkeer in de gemeenschap voor melaatsen en uitgestotenen, bevrijding uit de machten van duivel en dood.

Waar de vrede Gods geproclameerd wordt, daar breekt het Rijk van God door. Word je in de vrijheid gezet. Bevrijding van je verleden: uw zonden zijn u vergeven. Ga heen en zondig niet meer.

'Zoals de Vader mij heeft uitgezonden, zo zend ik jullie uit' - als een mens van vrede de wereld in. Weerloos, met niets anders dan het woord van verzoening. 'Ik zend u', dat betekent dat we alleen onderweg onze roeping en levenszin kunnen ontdekken. Want alleen wie de Weg gaat, kan de weg volgen.

Zoals de Vader Mij heeft uitgezonden: dat betekent ten diepste dat we het aandurven te mislukken. Want dat was Jezus' missie in menselijk oogpunt toch, een mislukking. En de vraag aan ons is: durven wij het aan? Gezichtsverlies, teleurstelling, tegenspraak. Natuurlijk, Hij die ons zendt wéét dat wij het niet op eigen kracht kunnen. En zoals Adam in de hof de levensadem ontving, zo blaast de nieuwe Adam over Zijn

discipelen: Ontvangt de Heilige Geest! Pasen en Pinksteren op één dag bij Johannes. 'Klein Pinksteren' wordt, het ook wel genoemd.

Daarmee maakt de evangelist voor eens en voor altijd duidelijk dat de Opgestane zelf garant staat voor de voortgang van Gods werk. We worden wel gezonden, maar de toekomst ligt in Zijn handen!

En **zo** komen we weer bij Thomas terug. Want die wil er zeker van zijn dat het dezelfde handen zijn die ook aan het kruis gespijkerd werden. Hij wil niet met een machteloos woord, dat boven onze werkelijkheid blijft zweven, deze vaak onmenselijke en duivelse werkelijkheid tegemoet treden. 'Het Woord is vlees geworden' - maar als God in Jezus onder ons gekomen is, dan zal déze werkelijkheid van lijden en pijn toch overwonnen moeten worden. Dan zullen de armen opstaan, de blinden zien, de doden leven.

En Jezus neemt dat Thomas niet kwalijk.

Nee, Hij ontmoet hem en zegt: voel maar en wees niet ongelovig, maar gelovig.

Geloven: dat is niet zwichten voor de feitelijkheid van de opstanding, het is vertrouwen dat God in deze Jezus werkelijk Zijn vrede onder ons vestigt. Dat zien we niet altijd. Soms lijkt de vrede zo dichtbij en dan weer zo veraf. Maar gelukkig de mens die niet ziende gelooft ! Geen Caravaggio dus! (Schilderij waarbij Thomas zijn vinger zichtbaar diep in Jezus'wond steekt).

Gelukkig de mens die het vertrouwen in Jezus niet kwijt raakt. Om ons daarbij te helpen heeft Johannes zijn evangelie geschreven. Alles is geschreven opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Messias van Israël: de hoop der profeten. De Zoon van God, wie Hem heeft, gezien heeft de Vader gezien!

Daarom die belijdenis van Thomas: Mijn Heer en mijn God!

Daarom die bede in de cantate: 'Verleih uns Frieden genädiglich, Herr Gott, zu unsern Zeiten'.

Amen